

Batta András 2004 óta a Zeneakadémia rektora. Talán furcsán hangozhat, hogy 2008 végén egy művészeti intézmény vezetőjeként nyerte el húsz vállalat-, illetve cégvezető közül a HVG és a jobline.hu Karrier-díját. A zsűri azokat a kiemelkedő szakembereket kereste, akik a legsikeresebb életpályát futották be, munkájukban átlag feletti teljesítményt nyújtva, de különösen azokat emelte ki, akik mérhető eredményeket tudtak felmutatni. A díj odaítélésének indoklásában szerepel többek között a szervezeti átalakítás sikeressége, a zenekari képzés megújítása, a népzenei szakcsoport, a zenepedagógiai tanszék megalakítása, önálló, sikeres hangversenysorozat meghonosítása, a nemzetközi kapcsolatrendszer bővítése, a szponzori kör szélesítése, a gazdasági helyzet konszolidálása. Mindezek mellett azonban még sok a tennivaló és sok a bizonytalanság, hiszen a belső átalakítás után a Zeneakadémia eddigi legnagyobb külső átalakítása előtt áll. Az elért eredményekről, a tervekről és a tennivalókról Batta Andrással beszélgettünk.

Belehajózni a ködbe

Eredmények, tervek – versenyképes képzés a Zeneakadémián

I Sok évtizedig olyan rektorok álltak a Zeneakadémia élén, akik elsősorban utazó, koncertező muzsikusként voltak. Ön az első, aki menedzser-szemléletre alapozza az intézmény vezetését. Miért volt fontos ez a szemléletváltás?

Amikor 2004-ben átvettem a rektori posztot, olyan intézmény élére kerültem, amelyben a tartalom rendkívül magasrendű, hiszen tanári karát számos kiváló pedagógus erősíti, a növendékek tehetségesek, intenzív műhelymunka folyik, sokoldalúan képző tanterv alapján. Ezzel a magasrendű tartalommal szöges ellentétben állt az intézmény működése, társadalmi megítélése és főleg anyagi helyzete. Mivel rektort csak az egyetemi körből lehet választani, az illetőnek azon képzés szakemberének kell lennie, amivel az egyetem foglalkozik, vagyis végzettségét illetően a Zeneakadémia esetében a rektor nem lehet profi menedzser, „csak” muzsikusként. Én zenetörténészként diplomáztam, majd szereztem doktori fokozatot, így meg kellett tanulnom azokat a diszciplínákat, amelyek a menedzseléshez szükségesek. Úgy gondoltam, hogy ha már nem lehetek egy csapásra jogász, közgazdász és marketingszakember, legalább a menedzselés elengedhetetlen elemeivel legyek tisztában. Az első évek ezzel az „ön-átképzéssel” teltek – kicsit talán nagyobb súlyt is helyeztem erre, mint a Zeneakadémia zenei-szakmai, pedagógiai oldalára. De megérte foglalkozni a menedzseri diszciplínákkal, mert a Zeneakadémia ma sokkal jobban működik, sokkal többre képes, mint öt évvel ezelőtt.

I A Zeneakadémia vezetése tulajdonképpen meglepően későn, majdnem másfél évtizedes késéssel követte a piaci viszonyok változásait. A rektori kinevezése előtti másfél évtizedben köztudottan nehezképpen működött az intézmény, adósságot is felhalmozott. Sikerült rendezni a Zeneakadémia sorait?

Ha a gazdasági területet nézem: ma már tudjuk, mi mibe kerül, tervezhetővé vált a költségvetésünk, nem improvizatív; nem sodor már minket az ár – legalábbis nem az az ár sodor bennünket, amit magunk gerjesztünk, hanem külső problémák. Ha tehát

válság és megszorítások nehezítik az ország életét, az a hajónkat kicsit eltéríti a fő iránytól, de mi magunk saját magunknak már sokkal kevesebb akadályt generálunk, mint öt éve – ez nagyon fontos változás. Fontos az is, hogy öt évvel ezelőtt komoly minuszokkal zárt a Zeneakadémia – örvendetesen sokat sikerült ledolgoznunk a hátunkon cipelt deficitből.

Működés szempontjából is történtek örvendetes változások. Tisztább és átláthatóbb lett a szervezet, sok fiatal munkatársat sikerült felvenni az utóbbi években, és ezek között külön öröm, hogy jó néhányuk korábban a Zeneakadémián végzett. Épül a csapat – nem azt mondom, hogy a végén járunk az útnak, mert még messze nem működünk tökéletesen, de egyre nagyobb elkötelezettséget érzek az akadémia nem művész, nem tanár munkatársai oldaláról is. Mindez együtt lehetővé tette azt, hogy külső támogatásokhoz jussunk, a szponzori támogatói réteggel, a magyarországi – sőt nemcsak magyarországi – üzleti réteggel is meginduljanak a párbeszédok. Ugyanis nyilvánvaló, hogy az üzleti világ csak akkor támogat valamit, ha teljesen transzparensten látja, hova megy a pénz; tehát megéri-e az a támogatás, megfelelő értéket támogat-e. Ehhez kell a jó működés, ehhez kell az, hogy bármikor ki tudjuk nyitni az ajtót, és meg tudjuk mutatni: ezt értük el, ezt még nem értük el, de errefelé haladunk.

I Mit tart az elmúlt öt év legnagyobb sikereinek?

Kezdetben a Zeneakadémia neve és elismertsége, világhíre vonzotta a támogatókat. Ahogy azonban lassanként felnőttem a feladathoz, az én személyemen keresztül is biztosítékokat láttam arra, hogy jó irányba megyünk, és most már számos olyan terület, projekt, egyes tanszékek, egy-egy nagy művész van a Zeneakadémián, amelyeket/akiiket a támogatók a rektor személyétől függetlenül is előnyben részesítenek. Ez mindenképpen a sikerek közé tartozik. A legnagyobb siker, hogy sikerült az Európai Unió támogatását elnyernünk, aminek ugyancsak az volt az előzménye, hogy be tudtuk vinni a magyar társadalom köztudatába a Zeneakadémián folyó oktatási-

művészi munkát is – hiszen sokak számára a Zeneakadémia elsősorban koncerthelyszínt jelent –, vagyis hogy ezek a hangversenyek nem létezhetnének az itt folyó oktatási munka és eredmények nélkül. Nagyon büszke vagyok az Alma Mater Koncertekre. Ezzel a sorozattal sikerült visszanyúlni a gyökerekhez, hiszen a Liszt Ferenc téri épületet a Liszt Ferenc által elgondolt pedagógia szellemében építették meg – halála után bő húsz évvel – úgy, hogy az is az oktatás és a hangversenyezés szerves egységét szolgálja. Ebből jött az ötlet, hogy alakítsunk ki Zeneakadémia-centrikus hangversenyéletet, tehát a legtehetségesebb növendékeink, a zenekar, a kórus, a kamaragyüttesek mutatkozzanak meg, de ne csak a növendékek, hanem a tanárok vagy a Zeneakadémián egykor végzetek és hozzá közel álló művészek is. Mára sikerült kijelölni azokat az utakat, amelyek fiatalos hangversenyélethez vezethetnek. Ennek alapja a nagyzenekar megújítása volt, valamint a kamarazenéé, az intézmény Weinertől Kurtáig és Devich Sándorig ívelő hagyománya szellemében, hiszen ma már Rolla János e tanszék vezetője. A kórust is felkaroltuk, így Erdei Péter személyében olyan kamagya van a Zeneakadémia kórusának, hogy az a legjobb hivatásos kórusokkal vetekszik.

Rolla Jánoson keresztül sikerült például bevonnunk a Liszt Ferenc Kamarazene-kart, amely nemcsak előkészítő tagozatos növendékek koncertjén, hanem diplomakoncerteken, DLA-s hallgatók fellépésén, valamint a Zathureczky Versenyen is közreműködik ebben a tanévben. Terveink közt szerepel a Nemzeti Filharmonikusok és a Zeneakadémia zenekarával közösen előadni Beethoven kilenc szimfóniáját, Kocsis Zoltán vezényletével, továbbá olyan zenekart létrehozni, amely frissen végzett, ösztöndíjas helyeket betöltő akadémistákból állnak. Az ezen az elven működő kórust már jövő tanévtől létrehozzuk.

Ugyanakkor a kivételes tehetségek kiállítására, felmutatására régóta a Zeneakadémia egyik fő profilja. Márciusban például Banda Ádám, a csodálatos hegedűművész – de még a Zeneakadémia hallgatója – adott nagy sikerű hangversenyt a Kocsis Zoltán vezényelte akadémiai zenekarral. Felemelő érzés együtt látni a közönséget, a szólistát, mint nagy individuumot és egy univerzális vezető muzsikust, egy zsenit, Kocsis Zoltánt, aki egy hétig foglalkozott az együttes-sel és a szólistával. Ilyenkor térré válik az idő a Nagyteremben – ahogy a Parsifalban mondják –, mert a múlt, a jelen és a jövő egyetlen koncertbe sűrűsödik. Egyben ez

adja ennek az intézménynek a folyamatoságát is. Az ember ilyenkor átéli azt az élményt, amit az újabb és újabb tehetségek, a befutott művészek és ezek találkozásai jelentenek. Ilyenkor a rektor azt érzi, hogy valami csodálatos, örökérvényű dolognak a részese, és külön öröm, hogy ennek a folyamatnak az irányításában még részt is vehet.

■ *Az érthető, hogy egy ilyen jellegű hangversenysorozat jó képet fest az intézményről, de hogyan kapcsolódik ez a képzéshez?*

A hangszeres tanárok – érthető okokból – szólistákat nevelnek, hiszen az általuk képviselt minőség és oktatási színvonal fokmérője az, hogy hány szólistát nevelnek ki, a növendékek milyen zenei versenyeket nyernek meg. Ráadásul – ahogyan az előbb említettem – a tradícióban is van egy nagyon erős ág, ami a művészképzésre koncentrálna a Zeneakadémián. Ez egészen Liszt Ferenc tevékenységéig nyúlik vissza, aki mesterkurzusokat tartott, mesterosztályokat vezetett. Növendékei Európa minden szegletébe követték, méghozzá a legjobbak: Tausig, Bülow, Sauer, Busoni, Stavenhagen. Ez a mesterképző jelleg Hubay idején is jellemző volt – ő az Akadémia 50. jubileumán már büszkén mondhatta a rá jellemző eleganciával: „Grande École”, azaz nagy iskola.

De már korábban szembe kellett volna nézni azzal a ténnyel, hogy nem mindenkiből lesz szólista! A statisztika is azt mutatja, hogy öt-tíz éven belül mindössze két-három olyan muzsikus kerül ki a Zeneakadémiáról, aki a későbbiekben biztosan szólista pályát fut be, aki Európa nagy hangversenyermeiben, nagy együtteseivel fog kiállni. Azt viszont nem szabad elfelejteni, hogy mellettük rengeteg kiváló muzsikus van, akiknek a zöme zenekarban helyezkedik majd el. Tehát ha mi csak a hangszeres tudást és a szólistarepertoárt sajátítatjuk el a Zeneakadémián, sok-sok növendékkal teszünk rosszat, mert nekik bizonyos dolgok hiányozni fognak az eszköztárukból, amikor egy zenekarba bekerülnek. Elég nehéznek bizonyult a korábbi évtizedekben a főtárgytanárok gondolkodásába beépíteni ezt a szemléletet, de feltétlenül szükség volt rá, hiszen ha az életre akarunk nevelni, akkor gondolnunk kell erre az eshetőségre is. Egyébként az együttes játéknak a művészképzésben is nagy a szerepe, hiszen a nagy művészeknek nem derogál a zene több területén működni, a kamarazenétől a zenekari muzsikálásig. Évek óta azon dolgozunk, hogyan lehetne a zenekari képzést

valóban értelmessé és az oktatás szerves részévé tenni a Zeneakadémián.

Kezdetben inkább projekteket forszíroztam, mondván, legyen egy évben négy-öt zenekari koncertünk, amelyekre neves vendégmuzsikust vagy zeneakadémiai tanárt hívunk, és így mutatjuk meg, milyen tehetségesek a növendékeink. Kezdetben ezt a dolgot a PR és a külső szemponjtábol hangsúlyoztam, ami sok eredményt hozott, mert a kezdeményezésre felfigyelt a zeneszerető társadalom. Viszont – nagyjából két év után – fel kellett ismernem, hogy mindez nem elég. Akkor lesz ennek az elképzelésnek igazi tartalma, ha folyamatos műhelymunkával biztosítani tudjuk; tehát nemcsak kampányszerűen, egy-egy koncertre hozzuk össze a növendékeket, hanem rendszeres zenekari képzést nyújtunk átgondolt, kamarazenei és nagyzenekari repertoárral.

■ *Hogyan fogadták ezt a hallgatók és a tanárok? Hiszen a zenekari gyakorlat sokáig afféle kényszermunkának számított a tantárgyak között.*

Azt látom, hogy a tanároknak is egyre nagyobb kedvük van részt venni ezekben a projekteknél, hiszen a felkészítés során rájuk is fontos szerep hárul, akár úgy, hogy a főtárgytanárral egy szóval foglalkozik, akár úgy, hogy vállalja egy-egy hangszer-csoport gondozását. Úgy látom, hogy a közös siker – mert ezek nagyon sikeres projektek lettek – megéri a Zeneakadémia közvéleményét, a tanárokat és a növendékeket is, hiszen nagyszerű élményekben lehet részük, fantasztikus muzsikussal zenélhetnek együtt! A zenekarral dolgozott már Schiff András, Peter Schreier, míg Kocsis Zoltán és a kortárs zenei projekteket vezető Rácz Zoltán visszatérő művészeink. A velük végzett egyhetes munka felér egy mesterkurzussal, a végén pedig a Zeneakadémia nagytermében, esti, telt házas koncerten léphetnek fel együtt – ez a tanárok és a növendékek számára egyaránt emlékezetes kell hogy legyen.

Azt sem szabad elfelejteni – amit már sikerült a köztudatba bevinni, megéreztetni –, hogy óriási nagy a piac, és ezen világszerte nagy harcok dúlnak. Egy zeneakadémia ma szolgáltat. Úgy kell szolgáltatni, hogy azok a szolgáltatások, amelyeket nyújtunk, piac-képes legyenek. Ellenkező esetben a vevők – hogy ilyen csúnyán nevezem a zenei pályára készülöket – nem itt akarnak majd tanulni, hanem másik helyre mennek, és ott vásárolnak tudást. Mert zenei tudást adunk el; és a vevő csak azt fogja nézni, hogy tud-e azzal a tudással mit kezdeni, amit nálunk

kapott. Ha sokoldalúak vagyunk, és a szólistától a zenekari, kamarazenei zenészig, a szakma minden csínját-bínját meg tudjuk tanítani – ez még egyelőre nem befejezett tény, noha sokkal előrébb tartunk, mint egy évtizede –, akkor ide fognak jönni. Ehhez jön a korszerű infrastruktúra; hogy megfelelő körülmények között gyakorlási lehetőséget, kollégiumi elhelyezést, biztonságot és olyan kulturális közeget tudjunk biztosítani, amelyben szabadon járhat a Művészetek Palotájába vagy az Operaházba. Ha mindezt tudjuk, versenyképesek vagyunk; ha ezekből akármelyik is hiányzik, nem leszünk azok, mert szerte a világon a felsőfokú zenei képzést nyújtó intézmények – anyagilag sokkal jobb lehetőségekkel, sokkal nagyobb tőkével – ugyanerre törekednek. Úgy építik fel magukat, mint egy céget, és érthető okokból én is erre töreksem a Zeneakadémián. „Brand” a lelke mindennek...

■ Tükröződik már a versenyképességre törekvés például a külföldi érdeklődésben?

A Zeneakadémiának nyolcszáz hallgatója van: hétszáz magyar és száz külföldi. Azt szeretnénk, ha külföldről a legjobbak jönneek ide; ha válogathatnánk a japán, kínai, dél-koreai, európai, amerikai növekedések között. Már az arab országokból is mutatkozik érdeklődés, noha az ottani középfokú képzésnek még komoly hiányosságai vannak. Ennek a vágyalomnak a megvalósulásához mindenekelőtt kell egy olyan weboldal, ami mindenki számára elérhető, ami sok nyelven közvetíti a kínálatunkat. Másrészt az üzletvitelt kell fejleszteni, amely projektre létre is jött egy szervezetünk, a Business Development Unit (üzletfejlesztési egység). A munkát, amit ők végeznek, már ötven éve el kellett volna kezdeni, de az ismert magyar történelmi viszonyok miatt ez nem volt lehetséges. Az amerikai egyetemek ezt száz éve csinálják, és légiónyi embert foglalkoztatnak csak az üzletvitelre. Magyarán arra, hogy a terméket eladják szerte a világban, felkeltsék iránta a potenciális vásárlók érdeklődését. Egy zenei intézmény esetében ez azt jelenti: elmenni és bemutatni a nagy tehetségeket, nagy tanárokat, mesterkurzusokat tartani, közös projekteket vezetni évtizedeken át. Mindennek köszönhetően kialakulnak azok a csatornák, amelyek révén az adott intézmény bekerül az oktatási piaci köztudatba. Ugyanakkor a budapesti Zeneakadémiának nem a nulláról kell indulnia, hiszen a jobb helyeken ismerik az

itt végzett Fischer Annie, Reiner Frigyes, Ormándy Jenő, Széll György, Solti György, Kocsis Zoltán, Marton Éva, Perényi Miklós vagy Schiff András nevét. Viszont mindez nincs benne annak a zenei pályára készülő, tizenöt-tizenhét éves fiatalnak az oktatási képében, aki például Malajziában, San Franciscóban vagy Brazíliában tanul. Azok az intézmények vannak benne, amelyeknek nem kevés pénz-, idő- és energiaráfordítással sikerült ezt elérniük.

■ Az európai uniós támogatás elnyerésével nemrég a Zeneakadémia jelentős összegekhez jutott hozzá. Mire fordítják ezt a pénzt?

Összesen tizenegy milliárd forintról van szó – ennek kilencven százaléka uniós pénz, tíz százaléka a magyar állam önrésze. Fejlesztésre kaptuk, aminek az egyik – legköltségesebb és egyben leglátványosabb része – az infrastrukturális fejlesztés. Ebbe beletartozik a Liszt Ferenc téri épület teljes gépészeti és műszaki felújítása, modernizálása, kezdve a légkondicionálástól a fűtésig, a liftekig, közönségforgalmi terek, vécék, művészszoák korszerűbbé tételéig, 21. századi igényeknek megfelelően. Másik oldalon viszont meg kell őrizni a több mint százéves bútorokat, a nagyterem, a tanácsterem, a kisterem arculatát: sőt, nemhogy megtartani a mostani állapotot, hanem visszaállítani az eredetét. Egyszóval, nagy restaurációs munka kezdődik. Rendelkezésünkre áll egy úgynevezett segédpépület – egy régi iskolaépület a Wesselényi utcában –, amiből modern, hallgatóbarát, gyakorlási lehetőségeket nyújtó, kép- és hangfelvételekre, nagyelőadások tartására alkalmas helyszínt szeretnénk varázsolni; itt helyezzük majd el a Zeneakadémia hivatalait is. Terveink szerint huszonöt kis szoba várja majd a gyakorolni vágyókat éjjel-nappal, online feliratközlési lehetőséggel. A főépületnek pedig fel kell lélegeznie, mert egyrészt az intézmény iszonyatos mennyiségű részlege van ide beszáfolva, másrészt ez olyan kincs, ami a hangversenyezés és a magasrendű zenei képzés, a mesterképzés otthona kell hogy legyen. A két ház jól ki fogja egymást egészíteni: a Wesselényi utcai rész elsősorban bachelor-képzésé lesz, a nagy épület pedig a master-képzésé.

■ Az új épület fenntartása újabb pénzügyi összegeket igényel. Tudják már, miből finanszírozzák majd a két helyszínt fenntartási költségeit?

Írtunk egy megvalósítási tanulmányt, amely az uniós támogatás elnyeréséhez volt szük-

séges. Abban szerepel egy úgynevezett költség-háson fejezet, amelyben az uniós szabályok alapján próbáltuk meg felvázolni a fenntarthatóságot, de egy tanulmány és az élet nyilván nem ugyanaz. A mostani és a következő év feladata lesz, hogy kiszámítsuk, hogyan lehet kigazdálkodni az új épület fenntartási költségeit. Az biztos, hogy hozzáadott állami támogatás nélkül rendkívül nehéz helyzetbe kerülnénk, hiszen a hangversenyélet és az oktatás együttes működtetése már eleve olyan pluszköltségeket jelent, amihez az állami oldalról és a magántőke oldaláról is komoly támogatásra van szükség. Azt pedig tudjuk, hogy nincs olyan hangversenyélet, ami önmagát el tudja tartani – és úgy tűnik, Magyarországon nem is lesz az elkövetkező tíz évben. Ez ott lehetséges, ahol száz-százötven eurót lehet elkérni egy koncertjegyért – de még ott is komoly szponzori tevékenység áll a háttérben! Nálunk a fizetőképes kereslet behatárolt, de meggyőződésem, hogy megoldható lenne drágább jegyeket is értékesíteni. Ha megtaláljuk a helyes arányt a nonprofit és a profitszerző rendezvények között, ki lehet alakítani egy olyan pénzügyi egyensúlyt, ami „el tudja vinni” legalább nullszaldósan ezt a vállalkozást. Hiszen nem a profitszerzés az elsődleges célunk, hanem a tanítás és hangversenyrendezés együttes lehetőségének a megteremtése.

■ A főépület rekonstrukciós munkálatai idején a teljes apparátusnak ki kell költöznie onnan. Hogyan fogják tudni áttelepíteni azokat a nehézségeket, amelyek a főépület nélkülözése okoz majd?

Nagyon nehéz időszak vár ránk, ez biztos, hiszen a tervek szerint késő ősszel kezdődik a Liszt Ferenc téri épület felújítása. A Wesselényi utcai épület viszont csak 2010 nyarára készül el, ezért szükségünk lesz egy átmeneti épületre; most azon fáradozunk, hogy ezt a mi céljainknak megfelelően alakítsuk át.

■ Mi lesz a már nagy lendülettel beindult Alma Mater Koncertekkel?

Megható módon több lehetséges koncerthelyszíntől kaptunk felajánlást: a Művészetek Palotájától, a Francia Intézetétől, valamint nagyon baráti viszonyult hozzánk az Óbudai Társaskör, a Kossuth Klub, a Nádor Terem és a Thália Színház is, tehát számos oldalról kapnánk támogatást, lehetőséget, de az sem jó, ha a sorozat szétdarabolódik. Ami biztos: nem szabad abbahagyni. A kerületben is volna egy lehetőség, amit azonban még nem tudtunk valóra váltani:

az Eötvös utcában létrehozták a Terézvárosi Közösségi Házat, aminek még keresik a kulturális funkcióját, és amiben mi komoly szerepet tudnánk játszani. Szeretnénk hasznossá tenni ezt az átmeneti időszakot, és kicsiben kipróbálni az Alma Mater-hangversenyéletet. Ahogy elkezdtük a nagyteremben és a kisteremben, most más-más helyszínen rendeznénk meg úgy, hogy a két-három éves „kísérlet” után, miután visszaköltözünk, komoly hangversenyüzemet lehessen működtetni.

■ *A szavaiból úgy érzem, sok a jövőt illető bizonytalanság, a még nem eldöntött tény.* Csak bizonytalanság van! Ma olyan a helyzet, mint amikor köldben hajózik az ember: tíz méternél tovább nem lehet ellátni. Így azt is nehéz megmondani, hogy három év múlva meddig tudunk eljutni, noha azt tud-

juk, hogy meddig szeretnénk. De látnivaló, hogy az oktatás és a hangversenyzés működtetése, tervezése párhuzamosan halad a felújítás előkészületeivel. Az elmúlt öt évben végig úgy éreztem magam, mintha úgy kellene kereket cserélni egy autón, hogy az közben százhusz kilométer per órás sebességgel robog. Nem lehet megállni, nincs idő a nyugodt tervezésre, az elképzelések felépítésére. Amerikában a mienkhez hasonló projekt esetében azt mondják, hogy erre kilenc évet kell szánni. Kilenc évből hat évig azzal foglalkoznak, hogyan lehet megteremteni a pénzügyi háttérrel (fundraising), támogatókat szereznek (természetesen ekkorra már minden terv megvan, mert a támogató csak akkor ad, ha látja a konkrét építési terveket stb.). Hat év után, miután megszerezték a nagy összegű pénzt az új intézményhez, elkezdődik maga az építkezés, és

kilenc év múlva elkészül. Dallasban jártam abban az irodában, aminek az új texasi operaház felépítésének az előkészítése a feladata. Ott éveken át ezzel foglalkoznak, de sokkal hosszabb idő jut a forgatókönyv pontos meghatározására, mint magára a kivitelezésre. Ez Magyarországra soha nem volt jellemző, és az ország bizonytalanságai miatt – amit a globális válság csak felerősít – az intézmény is bizonytalan, és az intézmény vezetője is bizonytalan. Egyet lehet tenni – visszatérve az előző hasonlathoz –: behunyni a szemet, és arra kormányozni a hajót, amerre az előre irányt érzem. Egyet nem szabad: megtorpanni, mert akkor végképp nem történik semmi. Egyenesen és bátran bele kell hajózni a köldbe – reménykedünk, hogy előbb-utóbb feloszlik, és valamelyik kikötőbe biztonságban megérkezünk.

Várkonyi Tamás

Kitűnő részidő

ÁLOM

Ha alszom, álmodom. Ez nálam egyre megy. Gyakran azt, hogy ifjú vagyok és sportoló. Helyből ugrom vagy tíz métert, de nem ám csak úgy a föld felett, hanem négy méter magasan. Egy ugrással két világcsúcs. Ez aztán az álom.

No de jön a reggel, a reális világ, a kijózanodás – még hogy négy méter magasan ... Így van ez általában. De most másképpen történt. A reggel ugyanúgy jött, mint egyébként, ám velem egy váratlan vendég is érkezett, Kossuth díjnak öltözve. Lebetséges ez? Hiszen nem vagyok sem 50 éves (sajnos) sem 75 (bál! Istennek.) De mégis itt van. – „Biztos hogy jó helyen jár? – Biztos. Ide küldtek – jó helyre”. Hiszen ez egy álom, egy nappali, nyitott szemű álom – és egyenesen felém tart. Sőt, belém kapaszkodik! Előkelő idegen. És milyen súlya van. Ez legalább négy és fél méter...nappal!

Mondhatom, nagyon megrendültem. Micsoda dolog...! Trombitásnak Kossuth díj? Szerencsémre gyorsan terjedt a ritka vendég híre és így hamar jött a nyugtató segítség is. Sokan megkerestek. Szavahibető emberek bíztattak, hogy milyen jól áll nekem a jövővény.

Mintha már régen bozzám tartozna. Így bát megnyugodtam. Még szoknom kell, de már nem idegen, csak előkelő.

Örömmel viselem a terbét.

Geiger György